

Sveta življenje in vrvenje

Iz spominov najlepše žene 19. stoletja

Pred kratkim je umrla v Monte Carlu v starosti 76 let Lilly Langtry, prijateljica angleškega kralja Edvarda VII., ki je slovela kot najlepša žena 19. stoletja. Leta 1925. so izšli v Londonu njeni spomini, iz katerih je razvidno, da so darovali njeni lepoti največji in najgloblji duhovi njene dobe.

Ko je lord Beaconsfield pri nekem sprejemu na zunanjem uradu prvič pozdravil gospo Langtry, jo je vprašal, kaj bi mogel zanjo storiti. Odgovorila mu je: »Štiri nove obleke potrebujem za Ascota (bila je gledališka

šnega stoletja povzpeli pred žensko lepoto. Britanski gardni častniki, znani po najvestnejšem izpolnovanju svojih dolžnosti, so zapuščali službo, samo da so mogli pred vrati Langtryjeve vprašati, kako se počuti. Nekega dne je stal pred njeno garderobo v gledališču star mož v ogoljeni obleki in prosil za sprejem. Sluga je javil, da stoji zunaj neki usiljivec, ki pravi, da je Gladstone. Bil je dejansko slavní državnik Gladstone — Njen impresario v New Yorku je pred njenim prvim nastopom zažgal svoje gledališče, da bi tako zanjo napravil reklamo. Cowboyi na najdivnejšem zapadu Amerike so ustanovili mesto in ga imenovali Langtry. Whistler je opremil in poslikal njeno stanovanje, a Oscar Wilde je nekoč s pesmijo v rokah, v kateri je proslavljal njeno lepoto, prespal noč na kamenitih stopnicah pred njenim pragom.

Ali res na prvi pogled?

Večina ljudi sodi svojega bližnjega »na prvi pogled« in si pri tem še domišlja, da sodi kdove kako bistroumno. Toda če stvar le nekoliko premislimo, bomo morali priznati, da je sodba na prvi pogled zelo nezanesljiva in bi se je morali skrbno izogibati.

Korist od sodbe na prvi pogled imajo predvsem vsakovrstni pustolovci in sleparji.



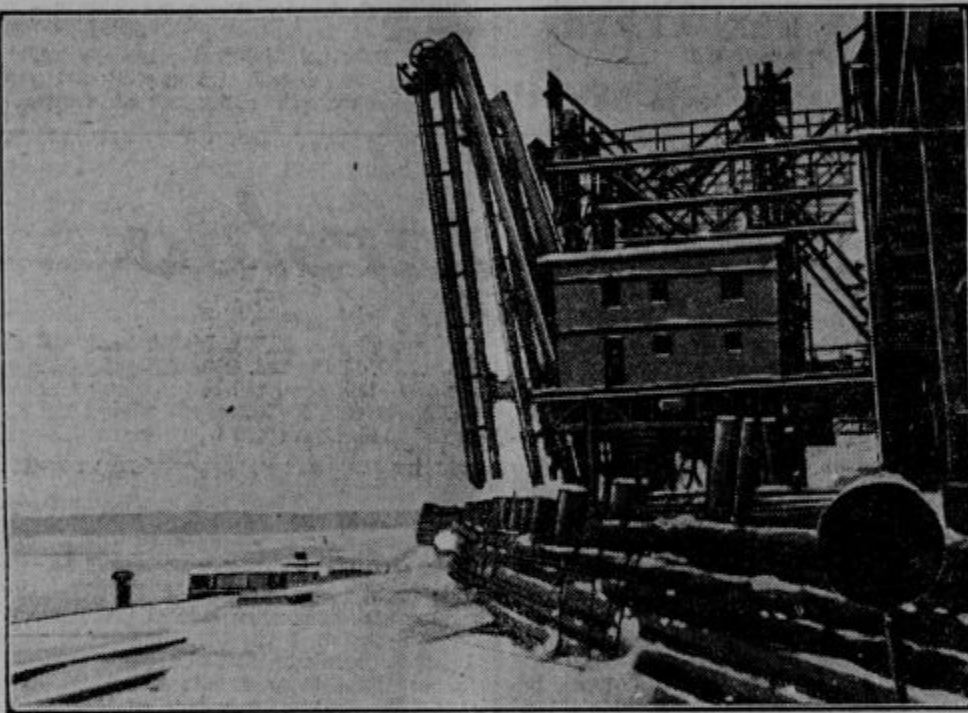
Miquel Villanueva, španski državnik, ki so ga na ukaz ministrskega predsednika Primo de Rivera zaprli. Villanueva je bil predsednik bivšega španskega parlamenta in je užival velik ugled.

igralka). — Disraeli je bil očaran in je vzkliknil: »Razumna, mlada gospa — že sem se bal, da boste zahtevali vojvodski čin!« Tega čina gospej Langtryjevi spričo njene lepote ni bilo treba; občevala je s kneginjami in knezi kakor s sebi enakimi. Občevala je s carico Evgenijo, Louisom Napoleonom, Henryjem Rochefortom, Boulangerjem, generalom Grantom, Sarah Bernhart itd. Leopold Belgijski je hitel k njej vselej naravnost s kolčvora ob 8. uri zjutraj, kar si je slednje prepovedala.

Tudi kraljica Viktorija je bila radovedna na »novo Heleno«, kakor jo je nazval Oscar Wilde, ter je pri nekem velikem dvornem sprejemu čisto proti svoji navadi vztrajala na prestolu cele tri ure, da bi prešla rokopoljub od modroke čarovnice. Le-ta se je bila namreč dala — v nadi, da bo kraljica preje odšla — vpisati čisto nazadnje v seznam povabljenecv, kajti njena vest ni bila povsem tako čista kakor njena koža. Saj je dvema sinovima kraljeve matere zmešala glavo: mlajši, Leopold, je obesil njeno sliko nad svojo posteljo in jo je stroga gospa kraljica lastnoročno odstranila; starejšemu, poznejšemu kralju Edvardu, je bila dolgoletna prijateljica.

Med občudovalce Langtryjeve je spadal tudi avstrijski prestolonaslednik Rudolf. Spoznal jo je na nekem plesu pri Rothschildovih v Londonu in mnogo plesal z njo. Bilo je vroče in neka prijateljica je opazila, da se na obleki Langtryjeve poznajo Rudolfovi prsti. Opozorila je Langtryjevo, naj prosí princa, da si obleče rokavice. To je Langtryjeva z vso možno obzirnostjo tudi storila. Rudolf se je zasmeljal in rekel francosko: »Gospa, potite se vi, ne jaz!« Sedaj se je morala smejati tudi Langtryjeva in ostala sta dobra prijatelja.

Neverjetno je današnjemu treznemu času, do katerega zanosa so se mogli ljudje prej-



Obrambne naprave proti povodnjim, ki jih hite graditi ob Donavi, Reni in drugih srednjeevropskih rekah, ki nosijo letos s seboj ogromne množine ledu.

Le-ti so mojstri v tem, da nastopajo sijajno in v prvem hipu tako preslepe svoje žrtve, da jim brezpogojno verjamejo in se naravnost branijo vsaki misli, da bi se v njih utegnili motiti. In naj so dejanja teh vsiljivcev še tako sumljiva in dvomljiva — ljudje se trdovratno drže prvega vtisa in si z obema rokama zatiskajo oči, da ne bi videli resnice. Slepilni sijaj prvega vtisa je tedaj glavno orožje pustolovcev in sleparjev. Če hočejo »delovati« v elegantni družbi, si oblečejo frak in cilindar in zaokrožijo ustnice v navihlan smehljaj; tako se smejo približati damam najvišje družbe, v naprej gotovi svojega uspeha. Ta uspeh seveda zanje ni »ljubezen«, marveč denar, ki ga izsiljujejo ali vsaj izmamljajo svojim gosposkim žrtvam. Še nedavno so listi poročali o več slučajih, ko so se pustolovci — večkrat predkaznovani tatovi in sleparji — priženili v visoke plemiške družine, izdajajoč se za plemiče. Tisti, ki se »razumejo« na priproste

onemu, ki bi ga rad: učinkuje mučno, kakor slab igralec, ki mu izpod kraljevega plašča moli malomeščanska suknja.

Pa še znatnejši so, ki jim je sodba na prvi pogled kakor prokletstvo. Mnogokrat izključuje družba, držeč se površnega videza, največje ljudi iz svojega občestva. O največjem umetniškem geniju srednjega veka — Michelangelu je znano, da je moral vsled svojega demonsko grdega obraza postati samotar in ljudomržen človek; imel je mnogo občudovalcev, toda nobenega prijatelja. Enaka je bila usoda skladatelja Beethovna: pisal je plameniča, nežna pisma daljni ljubici, v resnici je pa ostal do smrti sam in od nikogar ljubljen; tragični viharji njegovih simfonij so vreli iz smrtno ranjenega srca.

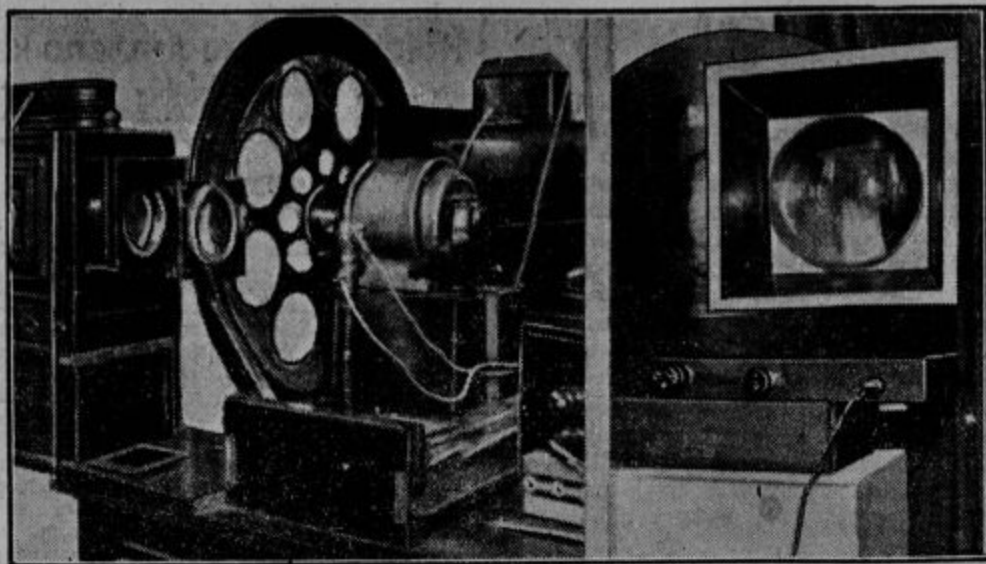
Ne sodimo nikogar po prvem vtisu, ki ga je napravil na nas, najsi je bil že ta vtis dober ali slab. Potrudimo se, da ljudem pogledamo v dušo, da jih resnično spoznamo, a v to »prvi pogled« nikdar ne daje dovolj jamstva, dasi utegne tod in tam slučajno zadeti pravo.

Sedite, milostljiva - nezadosno!

Dunaj ima svojo novo, topot veselo senzacijo: 17 letna Mimica N., sedmošolka na realni gimnaziji, se je te dni poročila in bo naprej hodila v šolo! Profesor latinščine bo mogel torej zagrmeti nad njo: »Sedite, milostljiva — nezadosno!«

Toda — ali sme poročena srednješolka še dalje obiskovati šolo? S tem vprašanjem so si belili glave dunajski profesorji in šolske oblasti. Vršile so se konference, preresetavali predpisi, a nikjer ni bilo najti prepovedi, ki bi učenki, ki se poroči, zabranjevala obiskovati šolo. Ni bilo torej drugega, kakor da so sedmošolki M. N. dovolili nadalnje obiskovanje šole in ji vrhu tega dovolili izreden dopust za poroko in kratko svatbeno potovanje.

Vendar so pa s poroko nastale za sedmošolko Mimico N. dalekosežne posledice. Postala je namah polnoletna in njenih spričeval ne morejo več podpisovati njeni starši. Ker pa te pravice nima niti njen mož, bodo morala ostati spričevala nepodpisana. Hudomušni ljudje pa vidiijo v naprej še vse druge zapletiljaje. Kaj bo napravil njen mož, ako prinese Mimica domov »rvek«? Ali bo čakal nanjo s kosilom, ali bo morala za kazen sedeti po



Kino doma! Ogrskemu radiokonstrukterju Mihalyu v Berlinu se je posrečilo sestaviti aparat, s pomočjo katerega se dajo razvijajoče se filmske slike prenašati v daljavo, in to bodisi po žici bodisi brezžično. Ta aparat stoji na naši sliki na levi. Desno pa vidimo sprejemni aparat, ki se da zvezati z vsakim radiosprejemalcem. Prvi aparat bo stal približno 100 mark, drugi pa 400 mark. Naročniki radia poslej ne bodo samo za domačo pečjo poslušali koncertov, pre tavanj itd., marveč bodo prisostvovali tudi filmskim predstavam.

vdove in služkinje, katerim izmamljajo njihove uboge prihranke, se oblečejo in nastopajo kot mož poštenjak in dobra duša »na prvi pogled«.

Vsekakor je treba za uspešno igranje takih ulog prirojenega talenta. Poštenjaku, ki išče službe in bi tudi rad napravil dober vtis na prvi pogled, se igra navadno žalostno ponosno. Nevajen pretvarjanja, je razburjen in neroden; večinoma učinkuje smešno. Ali pa igra samozavest in gotovost, ki je nima in učinkuje neresnično. Obleče se ali predobro ali preslabo. Vtis, ki ga vzbuja, je nasproten

uri? Ali ji bo hotel pomagati pri domačih nalogah? Kdo bo vodil gospodinjstvo, če bo mlada gospa dopoldne v šoli, popoldne pa se bo morala učiti? In če bo enkrat došlo do viharja zaradi gospodinjstevskih stroškov in bo prišla Mimica namesto ob 8 ob 10 v šolo? — Kakor zatrjujejo viri, si mladi zakonski par in tudi profesorji zaradi vsega tega ne delajo nobenih skrbi; součenke so pa naravnost navdušene in pripravljajo svoji poročeni tovarišici v šoli sijajen sprejem.

Najrazkošnejši obed v znamenju srpa in kladiva

Berlinski listi poročajo o sijajnem diplomatičnem obedu, ki sta ga priredila 22. t. m. berlinski sovjetski poslanik Krestinski in njegova žena. Obeda so se udeležili vsi diplomati, čijih dežele goje diplomatične odnose s Sovjetsko Rusijo, dalje predsednik nemškega državnega zbora Löbe ter mnogi poslanci, bančniki in industrijci. Jedilni list je obsegal najizbranejšo jedi, šest vrst najboljših vin, likerje itd. Topot je bilo prvič v rabi srebrno jedilno orodje z vrezanim komunističnim znakom srpa in kladiva. Dragoceni stari porcelan je bil še iz carskih časov in je nosil seveda vse znake carske oblasti. Listi naglašajo, da je bila to najrazkošnejša službena prireditev v tekoči berlinski seziji.

Filipin obsojen na smrt

Znajmsko porotno sodišče je z vsemi člani potrdilo Filipinovo krivdo zaradi trikratnega roparskega umora v gradu Namiest in ga obsodilo na smrt. Zanimivo je, da je pri zasliševanju tudi grofov tajnik Vojtech izjavil, da Filipin po njegovem mnenju zločina ni izvršil sam in brez tujega vpliva. Rzsodba je občinstvo vidno pretresla; obsojenec sam je ostal zamišljen in brezčuten, kakor da bi se ga stvar ne tikala.

Samomor newyorškega krvnika

Dolgoletnega krvnika velike newyorške kaznilnice Sing-Sing, Johna Hulberta, so našli v kleti njegove hiše v Auburnu, država New York, ustreljenega. V roki je še držal službeni revolver, s katerim si je pogнал eno kroglo v trebuh, drugo pa v glavo.

Hulbert je bil sedaj star 60 let. V teku svoje 12 letne krvniške službe je usmrtil na električnem stolu 140 zločincev. L. 1926. je izstopil iz službe in živel potem čisto sam zase kakor izobčenec. Po poklicu je bil Hulbert elektrotehnik. Vedno je bil tih, molčeč človek, ki mu je krvniška služba uničevala živce. Zato je tudi predčasno zapustil svoje službeno mesto. Hulbert je prejel za vsako usmrčenje 150 dolarjev.

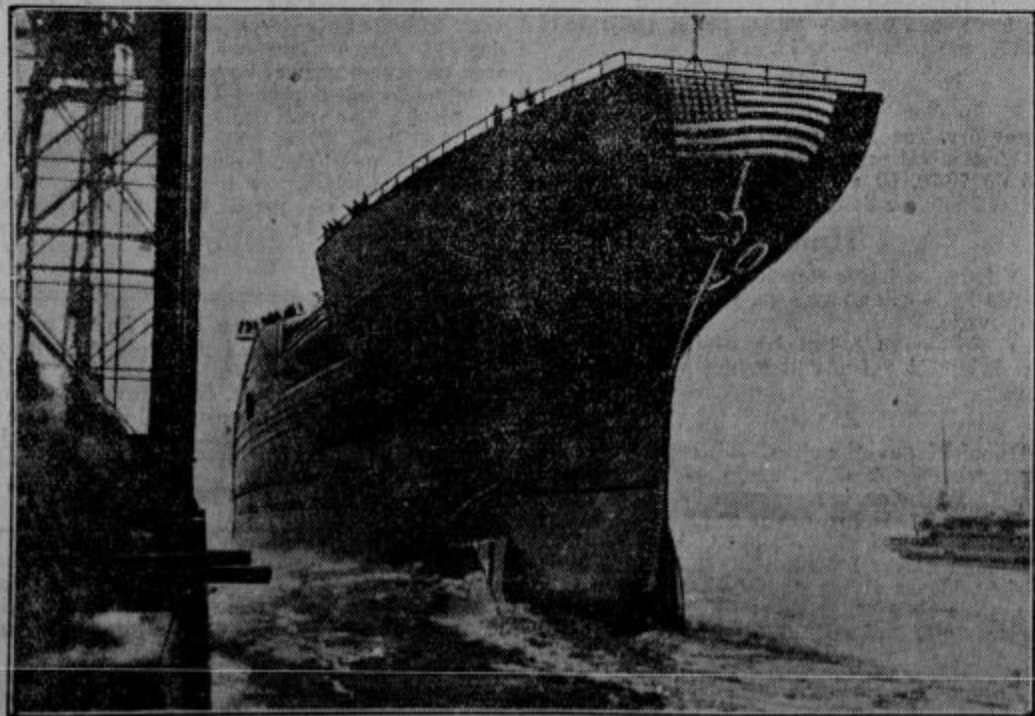
»Na kakšen način si v Ameriki izgubil svoje premoženje?« — »Polovico sem izdal za pijačo, drugo polovico pa za globo.«

»Na kaj misliš, draga?« — »Na nič.« — »Mislim, da misliš name?« — »No, da!«

»Naročil in dobil sem samo košček ščuke — tu v računu pa slove: ena ščuka.« — »Oprostite, a to je v našem prvovrstnem hotelu taka navada.« — »Potem sem vesel, da si nisem naročil pržole!«



Radiokonstrktor Dénes pl. Mihaly v Berlinu, ki je iznašel aparat za prenašanje filmskih slik.



»Lexington«, največjo ameriško matrično ladjo za letala, so morali po 15-mesečni službi izključiti iz brodovja, ker se je izkazala kot popolnoma neprimerna za svoj namen. Stala je ladja 180 milijonov dolarjev, danes je toliko vredna, kar tehta kot staro železo.



V globoki žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je naš dobri oče, stari oče, brat in stric, gospod

Anton Škerlj

mesar in posestnik

v nedeljo, dne 24. februarja ob 13 po kratki, mučni bolezni, v 67. letu starosti, previden s sv. zakramenti, mirno v Gospodu zaspal.

Pogreb nepozabnega rajnika se vrši v torek 26. februarja ob 16 iz hiše žalosti, Vič št. 56, na pokopališče na Viču.

Sv. maše zadušnice se bodo darovale v cerkvi sv. Antona na Viču.

Vič, dne 25. februarja 1929.

Žalujoči ostali.

Brez posebnega obvestila.

Mehanična delavnica

za popravila gramofonov, šivalnih in pisalnih strojev, otroških vozičkov, koles itd. Lastno emajliranje, poniklanje. Priporočila se Justin Gustinčič, Maribor, Tattenbachova ulica 14. Nasproti »Narodnega doma«.

Železnato vino

lekar. dr. G. PICCOLI-JA V LJUBLJANI krepiča oslabele, malokrvne odrasle in otroke.

Vsakovrstno

zlatokopne

po najvišjih cenah. ČERNE. juvelir. Ljubljana, Wolfova ulica št. 3.

Koruzo za krmo

oddaja najceneje veletrgovina žita in moka A. VOLK, Ljubljana (Realleva cesta št. 24).



ki krepi in zdravi želodec



V brezmejni žalosti javljam, da je moja preblaga žena

Franciška Zorman roj. Toman

predvčerajšnjem, v nedeljo, dne 24. t. m. ob 16, po kratki, mučni bolezni, previdena s sv. zakramenti, v 34. letu starosti, mirno v Bogu zaspala.

Pogreb moje nepozabne soproge se bo vršil danes, dne 26. februarja ob 4 popoldne iz bolnice v Slovenjgradu na mestno pokopališče.

Sveta maša zadušnica se bo brala v sredo, dne 27. februarja ob pol 7 v mestni župni cerkvi.

Šmartno pri Slovenjgradu, dne 24. februarja 1929.

Globoko žalujoči soprog Josip, novorojeni sinček Pepček.

Zahvala

Za obile dokaze iskrenega sočutja povodom bolezni in smrti naše predobre mame, babice, prababice, tašče in tete, gospe

Neže Jezeršek roj. Pravst

za poklonjene vence in cvetje, kakor tudi za obilo in čaščeče spremstvo na njeni zadnji poti, se tem potom vsem najpristnejše zahvaljujemo.

V Ljubljani, dne 26. februarja 1929.

Globoko žalujoči ostali.



V neizmerni žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, znancem in prijateljem, da je naš ljubljeni soprog, oče, stari oče, stric in tast, gospod

IVAN JERŠE

posestnik in višji sodni oficial v pok.

dne 23. februarja t. l., previden s svetotajstvi za umirajoče, za vedno zatisnil blage oči.

Pogreb pokojnika bo v torek, dne 26. februarja t. l. iz hiše žalosti v Žužemberku, na pokopališče.

Žužemberk, dne 23. februarja 1929.

Žalujoči:

Roza, soproga. Vilko, Ruža, Ivan, Zora, Dragi, Vlada, Danica, Boža, otroci. Bojan in Branko, vnuka. Nadica, vnukinja. Ivan Vandot, Mirko Hafner, zeta. Anica, sinaha.



Mestni pogrebni zavod.

Brez posebnega obvestila.

V neizmerni žalosti naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da nas je zapustil za vedno naš srčnoljubljeni soprog, predobri oče, stari oče, brat, stric, tast in svak, gospod

FRANC ZAGRADNIK

strojevodja drž. žel.

po kratkem trpljenju mirno in bogu vdano.

Pogreb nepozabnega pokojnika bo v sredo, dne 27. februarja 1929 ob 4 popoldne od doma žalosti, Sp. Šiška, Lepodvorska ulica št. 31, na pokopališče k Sv. Križu.

V Ljubljani, dne 25. februarja 1929.

Globoko žalujoči ostali.

Zahvala

Za vse izraze iskrenega sočutja, ki smo jih prejeli ob nenadomestljivi izgubi našega ljubljenega soproga, nepozabnega očeta, starega očeta, gospoda

Martina Zarnika

nadučitelja v pokoju, častnega trnovskega občana itd.

izrekamo tem potom vsem toplo zahvalo. Posebej pa se še zahvaljujemo č. g. župniku, prijateljem blagopokojnikom za udeležbo pri pogrebu, šolskemu upravitelstvu, pevcem za tolažbe polne žalostinke, članom kr. šol. odbora in vsem, ki ste dragega pokojnika spremljali na njegovi zadnji poti.

Kropa-Zagorje, dne 24. februarja 1929.

Soproga Marija, dr. Tomo, sin in ostali žalujoči.

Sir Arthur Conan Doyle:

Izgubljeni svet

(The lost world.)

Roman.

Če bom imel kdaj boljšo mizo kakor škatlo od mesnih konzerv pa boljše pisalne potrebščine kakor zadnji ogrizek svinčnika in zadnjo pošvedrano beležnico, bom že podrobneje popisal Indijance roda Acala, naše življenje pri njih pa opazovanja, ki smo jih naredili pod čudnimi okoliščinami v čudežni Maple Whiteovi deželi. Mislim, da me nikoli ne bo pustil na cedilu spomin, in da bom do svojega zadnjega dneva tako razločno pa jasno videl sleherni uro in sleherni dogodek iz tega časa, kakor se to sicer godi edino s prvimi in globokimi vtisi iz otroške dobe. Nikoli novi doživljaji niso potem v stanu izbrisati onih prejšnjih, ki so se tako globoko vrezali v dušo. Popisal bom takrat čarobno mesečno noč na jezeru, ko se je ujel v indijanske mreže mlad ihtiosavr, neverjeten stvor, napol tjučen in napol riba, z očmi po obeh straneh gobca, katere so bile zavarovane s kosčeni izrastki, dočim je sedelo tretje oko na vrhu glave — malo da nam ni prevrnil čolna, preden smo ga potegnili na suho; iste noči je planila na nas iz ločja zelena vodna kača, se ovila okoli života krmarja v Challengerjevem čolnu in ga tudi odnesla. Povedal bom tudi o ponočnem orjaškem belem bitju — še do zdaj ne vemo, ali je bil sesalec ali lazivec — ki živi v zoprnem močvirju ob vzdornem delu jezera in se tam potika, v temi obdano z motno fosforescenčno svetlobo. Indijanci so se ga tako bali, da sploh niso marali preblizu k temu kraju; mi pa smo poskušali dvakrat priti tja in ga vsakikrat videli, toda nismo mogli prebroditi globokega močvirja, sredi katerega

je bivalo. Zato ničesar ne morem povedati razen tega, da je bil ta stvor menda večji od krave in jako čudno zavidarjal po močusu. Poročal bom tudi svojočasno o neki orjaški ptici, ki je nekoč Challengerja podila do našega skalovja, dokler se ni skril v indijanskih jamah — bila je to velika ptica tekavka, dosti višja od noč, s kraguljim vratom in divjo glavo, pravo mrtvaško lobanjo. Ko je letel Challenger v zavetišče po stopnicah navzgor, utegnila ga je še zasledovalka kljuniti v nogo, in udarec divjega, zakrivljenega kljuna mu je tako gladko odbil peto na čevlju, kakor da bi to sterilo dleto. To pot vsaj ni odpovedalo naše sedetno orožje; velikanski ptič (meril je od glave do nog 12 čevljev in se je imenoval phororachus, kakor je zagotovil vpehani, a navdušeni profesor) se je zgrudil zadel iz puške lorda Roxtona na kup z vihrajočim perjem v smrtnih krčih, toda srepe, rumene oči so nas še vedno nepremično gledale. Menda mi bo še sojeno nekega dne zagledati to plosko hudobno lobanjo v posebni vdolbini med drugimi lovskimi spomini na zidu stanovanja sredi trga Albany v Londonu. Ne smem naposled pozabiti še nekaj dodatni o točdonu, 10 čevljev visokem velikanskem guinejskem mrjascu z nazven štrlečima zakrivljenima čekanoma ki smo ga ustrelili ob svitanju na obali, medtem ko je pil iz jezera.

Vse to bom nekoč podrobneje popisal in se posebno rad spomnil pri poročilu o teh razburkanih dnevih prelepih poletnih večerov, ko smo ležali vsi v dobrem prijateljstvu pod brezoblačnim modrim nebom sredi visoke trave na robu gozda, pasli oči po čudnih pticah, ki so krožile nad nami, in vedno novih živalih, ki so prilezle iz svojih lukenj, da nas ogledajo, medtem ko so se šibile nad nami veje pod krasnim sadjem, in so gledale poleg nas iz trave čudne, ljubke cvetlice. In te dolge, mesečne noči v čolnu sredi lesketajočega se velikega jezera, ko smo gledali začudeno in plašno velike kroge, ki jih je na

vodi sprožil katerikoli iz globine prihajajoči pravilni nestvor; ta zelenkasti sijaj, ki nam je kazal daleč v globini, na meji večne podvodne teme zopet novo nepoznano žival. Vse te prizore mora pozneje natančno zopet oživiti moj spomin in moje pero.

Toda — me boste vprašali — čemu to opazovanje in obnavljanje, ko bi morali vi pa vaši tovariši imeti podnevu in ponoči samo eno brigo in misel, kako bi se vrnili. Odgovorim na to, da smo vsi nepresano delovali v tem pravcu, toda vse naše prizadevanje je bilo zaman. Ugotovili smo prav kmalu predvsem dejstvo, da nam indijanci sploh niso marali v tem oziru priskočiti na pomoč. Sicer so nam bili vedno prijatelji, in, lahko bi se celo reklo, naši pokorni sužnji, a čim smo jim dopovedali, naj bi nam pomagali pripravi in prenašati brv, s katero bi se lahko premestil prepad do stožčastega vrha, ali čim smo od njih zahtevali jermene pa ovičalke, da si spletemo potrebne konopce, so nam vedno prijazno, a neomažno odrekli. Smehljali so se nam, mežikali, zmajali z glavo, in tako je stvar vedno zaspala. Še stari glavar je ostal napram nam vedno neizprosno, samo Maretas, mlajši glavar, kateremu smo rešili življenje, nas je zamišljeno gledal ter z znaki kazal, da mu je žal, ko nam delajo zapreke. Od svoje odločilne zrnage nad opicami so nas smatrali domačini za nadnaravna bitja, katerih čudno cevasto orožje je bilo poroštvo nepremagljivosti; prepričani so bili menda, da jim ostane sreča mila, dokler bomo mi živeli pri njih. Radodarno so ponudili vsakemu od nas drobni, rdečkasto ženci in posebni stanovanjski jami za slučaj, da bi pozabili na svoj rod ter ostali za vselej na planoti. Začasno smo torej živeli v popolnem prijateljstvu, čeprav smo imeli vse drugačne želje; vsekakor pa nam je bilo jasno, da moramo varovati načrte o begu v skrivnosti, ker smo imeli vzroke bati se, da Indijanci naposled lahko poskusijo nas zadržati kar s silo.

Indijanci, ki jih je naša knjiga naznanila, živijo v Ljubljani: 25. zvezek: Hladar, Hči CESARJA MONTEZUMA, 32. Din. vez. 42 Din. — 26. zvezek: Lorentz, STORŽEK IN NJEGOVO BURKASTO ŽIVLJENJE, 14. Din. vez. 27. Din. — 27. zvezek: Frege, OTROCI SOLNCA, 24. Din. vez. 32 Din. — 28. zvezek: Hagard, KLEOPATRA, 28. Din. vez. 40 Din. — 29. zvezek: Savinšek, IZPOD GOLICE, 30. Din. vez. 42 Din. — 30. zvezek: Stankiewicz, NA POLJU SLAVE, 28. Din. vez. 40 Din.